

ПИШАЮСЯ СВОЇМИ ПРАДІДАМИ

Стефановська Катерина, учениця 8 класу

Миколаївської загальноосвітньої школи I-III ступенів

Зачепилівської районної ради Харківської області,

член гуртка «Літературне краєзнавство»

Керівник: Чуб Т.М., керівник гуртка «Літературне краєзнавство»

Життям своїм чистим – у бурі й вогні

Життя ви утвердили й сонце над краєм.

Ви – святість сердець на священній війні,

Ви смерть подолали – вам смерті немає.

Скоро, зовсім скоро прийде на землю весна, розбудить сік в стовбурах дерев, розквітне ніжними підсніжниками і пролісками, зашумить пташиними ключами, зазеленіє садами й лісами. А разом з весною прийде на нашу землю і найбільш хвилююче, щасливо-зворушливе, урочисто-сумне свято – День Перемоги. Свято, з яким не зрівняється жодне. І хоч від далеких днів війни нас відділяють десятиліття, та знову, як і щороку, діти і дорослі придуть до братської могили, щоб вшанувати пам'ять тих, хто загинув на полі бою зі зброєю в руках, хто згорів у печах концтаборів, хто кував перемогу в тилу ворога. За цим святом стоять тяжкі, виснажливі будні війни, загибель мільйонів воїнів і мирних жителів, розруха і попелища на величезних просторах Європи. За цим святом – патріотизм і героїзм, мужність і сила тих, хто вірив у перемогу над ненависним ворогом і наближав її. Не було б їхнього подвигу, не було б і нас.

Тож, покладаючи квіти до братської могили, я низько вклоняюся всім загиблим на фронтах Великої Вітчизняної війни, бо вони і понині залишаються для нас прикладом самопожертви і великої відданості.

Не обминуло лихо війни і моїх рідних. Я не дуже багато знаю про своїх пращурів, вони давно померли, але те, що знають про них мої батьки, знаю і я. А починалася ця історія дуже давно. Жила в нашій Миколаївці дуже гарна, роботяща, кароока дівчина Тетяна Середа. До праці була привчена змалку, бо здавна наш люд славиться працьовитістю. До того ж зростало в сім'ї дев'ятеро дітей, тож батькам допомога ой як потрібна була. Правда, потім голодомор 1932-33р. «переполовинив» родину, забрав половину дітей. Та Тетянка вижила, а в 1936 році вийшла заміж за вродливого парубка – Юрія Стефановського. Не злякало її й те, що хлопець був із сім'ї священника, а в нас не завжди влада приязно ставилася до священнослужителів. Молодих людей об'єднало кохання, воно ж і допомагало долати труднощі, піднімати двох дітей – доньку Лізу та сина Анатолія (це мій дідусь, а мого тата тато). Коли розпочалася Велика Вітчизняна війна, прадід пішов на фронт. Був кулеметником. Дружина з двома дітками вірно чекала коханого, мріяла про закінчення війни, раділа кожній висточці від Юрія Петровича. А потім прийшла похоронка, в якій сповіщалося, що її чоловік пропав безвісти. Відомо лиш, що загинув він у боях під Сталінградом, і де його могила, невідомо. Прабабуся Таня так заміж більше і не вийшла, сама виховувала своїх дітей, все життя берегла пам'ять про свого чоловіка Юрія. Працювала у колгоспі, разом з усіма стійко

переносила голод, розруху, допомагала відбудувати господарство, намагалася бути дітям і батьком, і матір'ю. Тяжка вдовина доля...! У Волгограді зараз живуть наші родичі, тато їздив неодноразово до них, бував на Мамаєвому кургані і до підніжжя пам'ятника невідомому солдату клав квіти. Адже, може, саме там похований і наш прадід – Стефановський Юрій Петрович. Дідуся моєї мами, а мого прадідуся звали Омелян Леонтійович Сидоренко. Жив він у селі Октябрське Балаклівського району Харківської області. Довелося йому повоювати ще на Фінській війні, тож з перших днів Великої Вітчизняної війни він теж пішов захищати мирне життя своєї родини, свого народу. Пройшов усю війну розвідником аж до Берліну. Бачив смерть товаришів, зруйновані міста і села, знівечену, квітучу колись землю, сльози і вогонь – а вдома чекала його дружина Прасковія і люба донечка. І як колись прадід розповідав моєму дідусю, за всю війну у нього не було жодної подряпини. Завжди говорив, що народився в сорочці. А прабабуся Прасковія посміхалася: «То на тебе Бог ту сорочку одягнув. Бо хоч і невірний ти, а почув він мої молитви за тебе, то і оберігав від лютої напасти.» З війни прадід повернувся, відзначений багатьма медалями, двома орденами Червоного Прапора, подяками Верховного командування. Після війни працював квалем у колгоспі. І це, на мій погляд, знаменно: на фронті – кував Перемогу, після війни кував Мир. Помер мій прадідусь уже стареньким у 1983 році, а в моїх дідуся і бабусі, які живуть у селі Сомівка Зачепилівського району, і досі є совок і кочерга, зроблені руками мого прадіда Омеляна.

Я пишаюся своєю ріднею, її славетним, героїчним минулим, хочу бути гідною їх світлою пам'яті. Я вважаю, що мої прадідусі, як і їх ровесники, заслуговують найщирішої дяки і шани за те, що відстояли мир і світле майбутнє. Наше покоління не має права занедбати пам'ять, розгубити літопис подвигу, втратити честь і гідність.

Пишаймося минулим нашого народу! Передаваймо своїм нащадкам священну пам'ять про воїнів – визволителів, що врятували не тільки рідну землю, а й весь світ від «чорної смерті.» Вічна їм, переможцям, пам'ять!

...А я обов'язково колись розкажу своїм дітям про сміливих воїнів з нашого роду – Стефановського Юрія Петровича та Сидоренка Омеляна Леонтійовича – щоб знали, гордилися і пам'ятали!